

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article13210>

Què passa a Catalunya? Anarcopuristas Go Home...!

- Actualitat - Articles opinió -

Publication date: dilluns 25 de novembre de 2019

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Acabo de llegir en la revista "Catalunya" de la CGT del mes de novembre dos articles que encaixen bastant bé amb la tònica que manté aquest diari des que el Govern" va decidir convocar a l'octubre del 2017 el referèndum sobre la independència.

Aquests articles celebren l'espectacular i contundent resposta que s'ha donat al carrer a la sentència condemnatòria d'una part del Govern, de la Presidenta del Parlament, i dels dos màxims dirigents de les dues grans organitzacions nacionalistes catalanes.

En tots dos es saluda el coratge, la contundència, la determinació d'aquesta resposta popular enfront de l'Estat espanyol i a les forces repressives que d'ell i de la Generalitat depenen. No sols es justifica la presència anarquista en aquestes mobilitzacions sinó que es celebra aquesta participació, es crida a intensificar-la i es desqualifica la presumpta inhibició dels i les anarquistes que es tanquen a "la seva torre d'ivori", que no assumeixen les contradiccions pròpies de totes les lluites, i que es refugien en "la puresa anarquista": Anarcopuristas Go Home conclou un dels dos textos amb cert regust a aquell Yankee Go Home de temps pretèrits.

Resulta, no obstant això, que al·ludir a la defensa de "la puresa anarquista" per a donar compte del motiu que incitaria a no involucrar-se en l'actual mobilització revela que res (o ben poc) s'ha entès del tarannà que anima a l'anarquisme. Ningú que es pretengui anarquista i sigui mínimament coherent basaria la seva negativa a implicar-se en les actuals mobilitzacions en la preocupació per preservar la puresa de l'anarquisme, per la senzilla raó que l'anarquisme és radicalment antitètic amb qualsevol pretensió de puresa.

La pretensió de preservar la puresa de l'anarquisme resulta totalment absurda per a qualsevol anarquista perquè l'anarquisme és constitutivament impur. És mestís, és divers, és polifacètic, és canviant i és inevitablement obert. La idea de puresa és pròpia dels plantejaments dels més reaccionaris en tots els àmbits, des de la religió, a les suposades races, a les ideologies, a les cultures, etc. etc. Així que, pensar que si es critica una determinada mobilització és en nom de "la puresa anarquista" indica, ho repeteixo, que no s'acaba d'entendre l'anarquisme.

Imputar la crítica contra les actuals mobilitzacions a "la puresa anarquista" o al tancament a "la torre d'ivori" és una manera còmoda i fàcil d'eludir el debat polític sobre aquestes mobilitzacions.

Potser es pot discrepar políticament de la implicació anarquista en les actuals mobilitzacions sense que sigui per l'absurda preocupació de preservar una inexistent puresa anarquista, o perquè es prefereix contemplar les coses des d'una suposada torre d'ivori? Per descomptat que sí i és clar que no falten arguments per a contraposar-los als qui defensen, celebren i encoratgen aquesta implicació.

Escrivia en un text recent: "Per belles que siguin les flames de les barricades i per indignants que siguin els trets de la policia no hauríem de deixar que aquestes flames ens impedeixin veure els camins enganyosos que il·luminen, ni deixar que aquests trets ens impedeixin sentir els ensenyaments proporcionats per la llarga història de les nostres lluites emancipadores.". No hi ha dubte que cremar contenidors, llançar objectes o còctels a la policia, bloquejar autopistes i estacions de ferrocarril, són formes de lluita que ens entusiasmen quan aconseguen trencar la passivitat i la submissió regnants i desperten solidaritats.

Però potser no convé interrogar-nos sobre qui són els que dissenyen les estratègies i articulen els mitjans perquè aquestes mobilitzacions siguin possibles? preguntar-nos com i perquè ho fan? per a aconseguir quines finalitats? No hauríem d'interrogar-nos, per exemple, sobre la suposada horitzontalitat de les decisions que articulen les mobilitzacions del Tsunami Democràtic?)

Potser n'hi ha prou que una mobilització es produeixi i adopti formes d'enfrontament contundents perquè hàgim de sumar-nos a ella? Potser el nostre lloc estava en la plaça Maiden, per molt massiva i popular que fos aquella revolta i per molt repressores que fossin les autoritats ucraïneses? Potser l'anarquisme no disposa d'eines per a decidir de forma genuïnament autònoma com, quan i per a aconseguir quines finalitats hem d'involucrar-nos en les lluites?

Enfront del mantra que l'important és lluitar i ja veurem després cap a on ens porta, i quins efectes produeix, potser valdria la pena reconèixer la importància de pensar aquestes qüestions i de debatre-les sense recórrer a desqualificacions que obstaculitzin l'anàlisi, la reflexió, la discussió, i la plena legitimitat de prendre eventualment una postura fortament crítica davant la implicació anarquista en la mobilització actual.

Article de Tomás Ibañez